

In de keuken zet vadertje Panov een pan koolsoep op het vuur. Daarna gaat hij snel weer bij de deur staan kijken of hij Jezus al ziet komen.

Na een poosje komt er een meisje aanlopen. Ze loopt langzaam en heeft een baby onder haar omslagdoek. Ze ziet er koud en moe uit. 'Kom even binnen,' zegt vadertje Panov. 'Ga daar maar zitten, bij het vuur. Dan word je weer warm. Hier, neem maar van deze lekkere koolsoep.' Dan ziet hij de voetjes van de baby. Ze zijn blauw van de kou. 'Maar dat kan toch niet,' roept hij uit. 'Hij heeft helemaal geen schoentjes.' 'Ik kan ze niet betalen,' zucht het meisje. 'Mijn man is gestorven en nu ben ik op weg naar mijn neef. Ik hoop dat ik bij hem kan wonen, want geld heb ik niet.'

Meteen schuifelt vadertje Panov naar zijn werkplaats. 'Wacht maar eens even,' mompelt hij en hij haalt de schoentjes uit de doos. Vlug gaat hij weer terug en . . . de schoentjes passen precies. 'Nu nog wat lekkers voor de baby,' zegt vadertje Panov en handig voert hij hem warme melk met een lepel.

Als het meisje even later weggaat, weet ze niet hoe ze hem moet bedanken. 'U bent zo goed voor mij geweest,' fluistert ze. 'Ik hoop dat uw dromen uitkomen met Kerstmis.'

Terwijl vadertje Panov het meisje en haar baby nakijkt, zucht hij: 'Ik ben bang dat mijn droom niet uitkomt. Het is bijna donker en ik heb Jezus nog niet gezien. Ik had zo gehoopt dat hij langs zou komen.' Verdrietig slentert hij naar binnen en gaat weer in zijn leunstoel zitten, bij het vuur. Weer slaat hij de Bijbel open. Hij leest het kerstverhaal nog eens. Wat is het toch een mooi verhaal. Dan ineens hoort hij dezelfde, zachte stem weer. 'Vadertje, heb je mij gezien? Ik was de straatveger en het meisje met de baby. Je gaf mij te eten en drinken en een warme plek. Ik was welkom bij jou.'

Dan begrijpt vadertje Panov het. 'Dus je bent toch gekomen,' fluistert hij zachtjes en zijn oude gezicht straalt.

(OP)WACHTEN

